DOMSTOLENS BESLUTNING
(særlig afdeling efter artikel 123b i procesreglementet)

24. juni 2009

I sag C-197/09 RX,

angående et forslag om fornyet prøvelse fremsat den 4. juni 2009 af førstegeneraladvokaten i henhold til artikel 62 i Domstolens statut,

har

DOMSTOLEN (særlig afdeling
efter artikel 123b i procesreglementet)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, samt afdelingsformændene P. Jann, C.W. A. Timmermans, A. Rosas og K. Lenaerts (refererende dommer),

under henvisning til artikel 225, stk. 2, andet afsnit, EF,

under henvisning til artikel 62 i Domstolens statut,

under henvisning til forslag fremsat af førstegeneraladvokat E. Sharpston,

truffet følgende

Beslutning

1 Forslaget om fornyet prøvelse fremsat af førstegeneraladvokaten vedrører dommen afsagt den 6. maj 2009 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Appelafdelingen) i sagen M mod EMEA (sag T-12/08 P, herefter »dommen af 6. maj 2009«), hvorved Retten for det første annullerede kendelsen afsagt den 19. oktober 2007 Retten for EU-personalesager (Første Afdeling) i sagen M mod EMEA (sag F-23/07) samt beslutningen truffet den 25. oktober 2006 af Det Europæiske Lægemiddelagentur (EMEA), for så vidt som der herved blev givet afslag på M's ansøgning af 8. august 2006 om at forelægge Invaliditetsudvalget sagen (herefter »beslutningen af 25. oktober 2006«), og for det andet tilpligtede EMEA at udbetale en erstatning på 3 000 EUR til sagsøgeren.

Sagens baggrund

2 Det fremgår af dommen af 6. maj 2009, at M, der havde gjort tjeneste som midlertidigt ansat ved EMEA siden oktober 1996, blev udsat for en arbejdsskade i marts 2005 og siden da har været på sygeorlov. M's kontrakt med EMEA udløb den 15. oktober 2006.

3 Den 17.februar 2006 ansøgte M om nedsættelse af et invaliditetsudvalg, hvilket EMEA afslog ved skrivelse af 31. marts 2006.

4 Den 3. juli 2006 indgav M en klage over dette afslag, der blev afvist ved beslutningen af 25. oktober 2006.

5 I mellemtiden fremsatte M den 8. august 2006 en ny ansøgning om nedsættelse af et invaliditetsudvalg og vedlagde denne en lægeerklæring fra læge W.

6 Ved skrivelse af 29. november 2006 oplyste EMEA M om, at denne ansøgning ikke kunne anses for at være en ny ansøgning som omhandlet i artikel 59, stk. 4, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, og at den derfor skulle afvises af de samme grunde som de i beslutningen af 25. oktober 2006 anførte.

7 Ved skrivelse af 25. januar 2007 indgav M en klage med påstand om tilbagekaldelse af beslutningen af 25. oktober 2006, for så vidt som den gav afslag på ansøgningen af 8. august 2006. Dagen efter sendte M desuden en anmodning om erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk tab til EMEA.

8 I en skrivelse fra EMEA af 31. januar 2007 blev denne klage og denne anmodning afvist.

9 M anlagde sag ved EU-Personaleretten den 19. marts 2007 med påstand om annullation af beslutningen af 25. oktober 2006 og om, at EMEA tilpligtedes at betale en erstatning på 100 000 EUR for tjenstlige fejl.

10 Som følge af en formalitetsindsigelse rejst af EMEA afviste EU-Personaleretten ved ovennævnte kendelse i sagen M mod EMEA søgsmålet fra realitetsbehandling for så vidt angår såvel annullationspåstanden som erstatningspåstanden. EU-Personaleretten fandt bl.a., at påstandene rettet mod beslutningen af 25. oktober 2006, for så vidt som der ved denne blev givet afslag på M's ansøgning af 8. august 2006, ikke kunne antages til realitetsbehandling, idet beslutningen måtte anses for at være en rent bekræftende afgørelse af beslutningen i EMEA's brev af 31. marts 2006.

11 Som følge af en appel iværksat af M til prøvelse af denne kendelse annullerede Retten i Første Instans denne ved dommen af 6. maj 2009, idet Retten var af den opfattelse, at kendelsen var behæftet med en retlig fejl, for så vidt som den afviste M's påstande om annullation og erstatning fra realitetsbehandling.

12 Retten i Første Instans fandt, at sagen var moden til påkendelse, og fastslog dernæst bl.a., at M's erstatningspåstand kunne antages til realitetsbehandling. Hvad angår realiteten tilpligtede Retten EMEA at betale en erstatning på 3 000 EUR som godtgørelse for M's påståede ikke-økonomiske tab.

Bedømmelse

13 Det må i den foreliggende sag konstateres, at det processuelle stridsspørgsmål — jf. artikel 114 i procesreglementet for Retten i Første Instans, som på det relevante tidspunkt var gældende for EU-Personaleretten — der udgjorde EMEA's formalitetsindsigelse ved EU-Personaleretten, havde den konsekvens, at drøftelserne i første instans for denne retsinstans og dennes bedømmelse alene vedrørte antagelsen til realitetsbehandling af M's søgsmål og af påstandene, der var nedlagt under dette søgsmål.

14 M's påstand om erstatning, bl.a. med henblik på at opnå godtgørelse for det påståede ikke-økonomiske tab, har under disse omstændigheder ikke givet anledning til nogen kontradiktorisk drøftelse for EU-Personaleretten vedrørende realiteten, hverken skriftligt eller mundtligt. Den har derfor ikke været genstand for denne retsinstans' vurdering og bedømmelse i realiteten.

15 Desuden fremgår det ikke af de skriftlige indlæg, som parterne har indgivet i forbindelse med appelsagen for Retten i Første Instans, at denne påstand for så vidt angår realiteten havde været genstand for en skriftlig kontradiktorisk drøftelse, før denne retsinstans, der traf afgørelse om berettigelsen af M's anmodning om godtgørelse for ikke-økonomisk tab, besluttede at tilkende M en erstatning fra EMEA på 3 000 EUR som godtgørelse for dette tab. I øvrigt indeholder hverken retsbogen for retsmødet den 23. januar 2009 ved Retten i Første Instans eller dommen af 6. maj 2009 nogen angivelse af, om denne anmodnings berettigelse, navnlig det præcise omfang af M's ret til erstatning for ikke-økonomisk tab, blev diskuteret under dette retsmøde.

16 Det følger heraf, at Retten i Første Instans i dommen af 6. maj 2009 efter en bedømmelse af realiteten gav delvist medhold i påstanden om erstatning for det af M påståede tab, på trods af dels, at det processuelle stridsspørgsmål, der opstod for EU-Personaleretten, ikke tillod en kontradiktorisk drøftelse vedrørende realiteten, hverken skriftlig eller mundtlig, for denne retsinstans, dels at der ikke forelå nogen angivelse af, at en sådan drøftelse fandt sted for Retten i Første Instans.

17 Under disse omstændigheder må det konstateres, at der er en alvorlig risiko for, at fællesskabsrettens ensartethed eller sammenhæng kan påvirkes, idet der i dommen af 6. maj 2009 efter en bedømmelse af realiteten blev truffet afgørelse om anmodningen om godtgørelse for M's påståede ikke-økonomiske tab.

18 Dommen af 6. maj 2009 skal på den baggrund underkastes en fornyet prøvelse.

19 I denne forbindelse skal det for det første undersøges, hvad der skal forstås ved »sagen er moden til påkendelse« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 61 i Domstolens statut og artikel 13, stk. 1, i denne statuts bilag, når sagsøgte har anmodet førsteinstansen, i dette tilfælde EU-Personaleretten, om at tage stilling til en formalitetsindsigelse, uden at indlede behandlingen af sagens realitet, og appelinstansen, i dette tilfælde Retten i Første Instans, annullerer kendelsen afsagt af førsteinstansen, hvorved der blev givet medhold i nævnte formalitetsindsigelse.

20 For det andet skal det undersøges, om den omstændighed, at appelinstansen, i dette tilfælde Retten i Første Instans, efter at have annulleret nævnte kendelse og truffet afgørelse om, at sagen — navnlig de i sagen nedlagte erstatningspåstande — skal antages til realitetsbehandling, træffer afgørelse i realiteten om en anmodning om godtgørelse for sagsøgerens påståede ikke-økonomiske tab, på trods af, at ingen skriftlig eller mundtlig kontradiktorisk drøftelse har fundet sted om dette spørgsmål for førsteinstansen, i dette tilfælde EU-Personaleretten, og at det ikke fremgår, at en sådan drøftelse har fundet sted for appelinstansen, udgør en tilsidesættelse af kravene forbundet med retten til en retfærdig rettergang, navnlig kravet om retten til forsvar.

21 For det tredje skal det — såfremt det konstateres, at dommen af 6. maj 2009 er i strid med artikel 61 i Domstolens statut samt artikel 13 i bilaget hertil og/eller tilsidesætter kravene forbundet med retten til en retfærdig rettergang, navnlig kravet om retten til forsvar — undersøges, om og i givet fald i hvilket omfang denne dom påvirker fællesskabsrettens ensartethed og sammenhæng.

På grundlag af disse præmisser udtaler Domstolen (særlig afdeling efter artikel 123b i procesreglementet):

1) Dommen afsagt den 6. maj 2009 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Appelafdelingen) i sagen M mod EMEA (sag T-12/08 P) skal underkastes en fornyet prøvelse.

2) Den fornyede prøvelse skal behandle spørgsmålet om, hvorvidt dommen afsagt den 6. maj 2009 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans i sagen M mod EMEA (sag T-12/08 P) påvirker fællesskabsrettens ensartethed eller sammenhæng, idet Retten som appelinstans har fortolket begrebet »sagen er moden til påkendelse« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 61 i Domstolens statut og artikel 13, stk. 1, i bilaget hertil, således, at Retten har mulighed for at overtage behandlingen af en sag og træffe afgørelse om realiteten, uanset den omstændighed, at den appel, der er forelagt den, vedrører undersøgelsen af en formalitetsindsigelse rejst ved førsteinstansen, og selv om der vedrørende det punkt i sagen, som Retten har overtaget til behandling, ikke synes at have fundet nogen kontradiktorisk drøftelse sted for denne eller for Retten for EU-personalesager som førsteinstans.

3) De berørte parter, som er omhandlet i artikel 23 i Domstolens statut, og parterne i sagen for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans anmodes om at afgive deres skriftlige bemærkninger om dette spørgsmål til Domstolen inden for en frist på en måned fra forkyndelsen af denne beslutning.

Underskrifter